

- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, waardoor het bindingsvereiste algemeen geschikt wordt geacht om de verwezenlijking van het integratiedoel te waarborgen, is het dan mogelijk om, zonder de toelaatbaarheid van de beperkingen en het evenredigheidsvereiste te schenden:
- i) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de echtgeno(o)t(e) met de verblijfsvergunning in de lidstaat (de referentiepersoon) voor het eerst naar Denemarken kwam op de leeftijd van 12-13 jaar of ouder, bij de beoordeling van de binding van de referentiepersoon met de lidstaat belang wordt gehecht aan het volgende: of de persoon ofwel een langdurig legaal verblijf van circa twaalf jaar in de lidstaat heeft gehad, ofwel een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd met een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en eventueel klanten in de taal van de lidstaat, over een periode van ten minste vier of vijf jaar zonder grote onderbrekingen, of een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd zonder een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en klanten in de taal van de lidstaat, over een periode van ten minste zeven of acht jaar zonder grote onderbrekingen;
 - ii) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de referentiepersoon een sterke binding met zijn/haar land van herkomst heeft behouden door vaak of langdurig op bezoek te gaan in dat land, dit pleit tegen de vervulling van het bindingsvereiste, terwijl korte vakanties of verblijven voor opleidingen ter plaatse niet pleiten tegen de afgifte van een vergunning;
 - iii) een praktijk toe te passen die stelt dat de zogenaamde situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd” sterk tegen de vervulling van het bindingsvereiste pleit?

⁽¹⁾ C-561/14, EU:C:2016:247.

⁽²⁾ C-138/13, EU:C:2014:2066.

Beroep ingesteld op 8 februari 2018 — Europese Commissie/Helleense Republiek

(Zaak C-91/18)

(2018/C 142/45)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Kyratsou en F. Tomat)

Verwerende partij: Helleense Republiek

Conclusies

— verklaren dat de Helleense Republiek, door een regeling vast te stellen en in stand te houden die:

- i. het product *tsipouro/tsikoudià* [eau-de-vie van druivendraf van Griekse wijnstokken], dat wordt vervaardigd door „systematische distilleerders” te onderwerpen aan een accijnstarief dat 50 % lager ligt dan het normale nationale accijnstarief, terwijl uit andere lidstaten ingevoerde alcoholhoudende dranken aan het normale accijnstarief zijn onderworpen, de krachtens de artikelen 19 en 21, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 2, van richtlijn 92/83/EEG ⁽¹⁾ en artikel 110 VWEU op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- ii. het product *tsipouri/tsikoudià* dat wordt vervaardigd door occasionele distilleerders [distilleerders „voor twee dagen”] aan een nog lager accijnstarief te onderwerpen, terwijl uit andere lidstaten ingevoerde alcoholhoudende dranken aan het normale accijnstarief zijn onderworpen, de krachtens de artikelen 19 en 21, gelezen in samenhang met artikel 22, lid 1, van richtlijn 92/83/EEG en artikel 3, lid 1, van richtlijn 92/84/EEG ⁽²⁾, en artikel 110 VWEU op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Helleense Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie heeft op 24 september 2015 een met redenen omkleed advies aan de Helleense autoriteiten gezonden, waarin zij stelt dat Griekenland, in de eerste plaats, door het product tsipouro/tsikoudià dat wordt vervaardigd door „systematische distilleerders” te onderwerpen aan een accijnstarief dat 50 % lager ligt dan het normale nationale accijnstarief, terwijl uit andere lidstaten ingevoerde alcoholhoudende dranken aan het normale accijnstarief zijn onderworpen, de krachtens de artikelen 19 en 21, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 2, van richtlijn 92/83/EEG en artikel 110 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen en, in de tweede plaats, door overeenkomstig de in het nationale recht gestelde voorwaarden het product tsipouri/tsikoudià, dat wordt vervaardigd door kleine distilleerders, zogenoemde distilleerders „voor twee dagen”, te onderwerpen aan een nog lager accijnstarief, terwijl uit andere lidstaten ingevoerde alcoholhoudende dranken aan het normale accijnstarief zijn onderworpen, de krachtens de artikelen 19 en 21, gelezen in samenhang met artikel 22, lid 1, van richtlijn 92/83/EEG en artikel 3, lid 1, van richtlijn 92/84/EEG, en artikel 110 VWEU op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

De Unierechtelijke bepalingen betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken voorzien niet in de toepassing van een lager accijnstarief op het product tsipouro/tsikoudià. Bovendien is het opleggen van een nog lager accijnstarief voor het product tsipouro/trikoudià dat wordt vervaardigd door kleine distilleerders, zogenoemde distilleerders „voor twee dagen” in strijd met de toepasselijke bepalingen van richtlijn 92/83/EEG, gelezen in samenhang met de relevante bepalingen van richtlijn 92/84/EEG. Wat die maatregel betreft, schendt de van kracht zijnde Griekse regeling dus die richtlijnen. Voorts schendt die regeling artikel 110, lid 1, VWEU, aangezien zij een hogere belasting oplegt aan ingevoerde alcoholhoudende dranken die vergelijkbaar met het product tsipouro/tsikoudià, en artikel 110, lid 2, VWEU aangezien zij het product tsipouro/tsikoudià een indirecte bescherming verleent ten opzichte van andere alcoholhoudende dranken die hoofdzakelijk worden ingevoerd uit andere lidstaten en die in concurrentie zijn met dat lokale product.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken (PB 1992, L 316, blz. 21).

⁽²⁾ Richtlijn 92/84/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken (PB 1992, L 316, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Köln (Duitsland) op 13 februari 2018 — Klaus Manuel Maria Brisch

(Zaak C-102/18)

(2018/C 142/46)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Köln

Partij in het hoofdgeding

Aanvrager: Klaus Manuel Maria Brisch

Prejudiciële vraag

Is in het kader van de aanvraag van een Europese erfrechtverklaring als bedoeld in artikel 65, lid 2, van de Europese erfrechtverordening ⁽¹⁾ het in artikel 1, lid 4, van de uitvoeringsverordening bij de Europese erfrechtverordening ⁽²⁾ vermelde gebruik van het in bijlage 4 vastgestelde formulier IV dat in overeenstemming met de in artikel 81, lid 2, van de Europese erfrechtverordening bedoelde raadplegingsprocedure is vastgesteld, verplicht dan wel facultatief?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107).

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1329/2014 van de Commissie van 9 december 2014 tot vaststelling van de formulieren bedoeld in verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2014, L 359, blz. 30).
